

KISDOBOS

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja

1971. DECEMBER XX. ÉVF. 12. SZÁM

Selyemzászló a város peremén

Még a térképet is elővettem, mielőtt elindultam a kispesti 1586-os számot viselő Ságvári csapathoz. Mentem buszon, villamossal és gyalog, amíg elértem hozzájuk. Mindenképpen meg akartam látogatni őket, hiszen a hírük már rég eljutott hozzánk.

A hírük... Mindenki tudja, hogy a legjobban dolgozó csapatok Vörös Selyemzászlót, és selyemszalagot kapnak minden évben. A Kommunista Ifjúsági Szövetség 1963-ban és 1967-ben selyemszalaggal tüntette ki a Ságvári csapatot. Idén pedig megkapták a Vörös Selyemzászlót! Külön örömöt jelentett az, hogy éppen a jubileumi esztendőben érte őket ez a megtiszteltetés.

A folyosón finom meleg fogad és citromfa bókol. A meleget lehelő olajkályhák ősszel érkeztek. Addig hatalmas, vaskályhákban fűtöttek. Hát a citromfák? A nyári napközis tábor kertészetéből valók.

Annak a szónak, hogy „nyári tábor" külön varázsa van. Kipróbáltam. Akit csak megkérdeztem, először sóhajtott, majd számolni kezdett. Sóhajtott, mert szép volt a nyár, és számolt, vajon hány hónap van a következőig? Voltak táborban Börzsönyligeten, Bélapátfán és legutóbb Káptalanfüreden. Az úttörőket minden táborba rajnyi kisdobos is elkíséri. Vannak tábori találkozók is. Az első szeptemberben. Ezen emlékeznek, és fényképeket cserélnek. A karácsonyi szünetben van a következő. Itt az emlékezést a tervezgetés váltja már fel.

Az összejövetelek, tervezgetések az úttörőszobában folynak. Buzás Zoltán, Silye Sanyi és Kárpáti Zoltán karján „Ü" betű virít. Ők ugyanis az úttörőotthon ügyeletesei. Meglocsolják a virágokat, helyre teszik a székeket. Kicsit belelapoznak a csapatkrónikába, őrsi naplókba. Én is megnézem a csapat névadójáról, Ságvári Endréről szóló albumot. Hagyomány, hogy tavasszal kirándulással, ősszel akadályversennyel emlékeznek rá az úttörővasút Ságvári-ligeti részén. Ott, ahol a dal szerint: „Kimszesek vágtak hajdan e tájnak, élükön Ságvári járt..." A csapat DICSŐSÉG KÖNYVÉBE is belelapozok. Ott áll Beliczky Kati kisdobos neve, aki a kerületi kulturális szemle mesemondói közt a negyedik helyen végzett. A mese címe „A rest lány" volt — de ez egyáltalán nem illik Katira! De Kocsis Ibire sem! Azt javaslom különben a csapat vezetőségének, hogy Ibi neve is kerüljön be a nagykönyvbe. Ugyanis F. Ferinek, egyik osztálytársának segít a tanulásban már tavaly óta. Ebben a tanévben már szeptemberben elkezdték, s Ibi naponta kikérdezi Ferit. Ez meglátszik máris Feri idei osztályzatain.

Még egy érdekes bejegyzés van a DICSŐSÉG KÖNYVBEN: az 1970-es országházi fenyőfa ünnepségen az ötödikesek jelmeze második helyezést ért el. Hogy mi volt ez az országos sikert elért jelmez? Egy őrsnyi gyerek öltötte magára az úttörőmozgalom korhű ruháit. Remélik, hogy idén is elmehetnek majd oda, s már gyűjtik az ötleteket.

Ötletek bizony vannak szép számmal! Néhány esztendeje például csak úgy próbaképpen fellocsolták télire az iskola udvarát. S mi lett az eredmény? Olyan korcsolyapálya és sportélet, hogy még a televízió is hírt adott róla!

Aztán volt még rókavadászat is. 121, azaz egyszázhuszonegy rókát „ejtettek" el. Vagyis ennyit találtak. Szép szám, kivált a vadászati világkiállítás évében. Ha még azt is hozzáteszem, hogy tulajdonképpen akadályverseny volt ez, ahol a papírból való rókák számával minősítették a sikeres részvételt — képzelhető, milyen vidám és izgalmas lehetett!

Az úttörő és KISZ-es őrsvezetőkön kívül huszonhárom KISZ-es ifjúvezető segít Szabó Vencelnének, a csapatvezetőnek. Igaz, most csak huszonkettő, mivel Kurhéja Misi — vagyis Mihály — bevonult határőrnek. Valahol Somogyban szolgál. Már jött róla hír; a napi katonai feladatok mellett határőr úttörőrajt szervezett! A további huszonkét ifiből kettő családtag Szabóéknál: a csapatvezető felnőtt gyermekei!

Az iskola folyosóján márványtábla, rajta a szöveg: ÜZENET A JÖVŐNEK. 1995. április 4-én nyithatják fel s olvashatják az akkori úttörők és kisdobosok, amit a maiak életükről, terveikről, eredményeikről nekik írtak. Azokról a jövendő tervekről, melyeknek megvalósításán a Kommunista Ifjúsági Szövetség VIII. kongresszusa is fáradozik.

JOÓ KATALIN

GAÁL ÉVA rajza

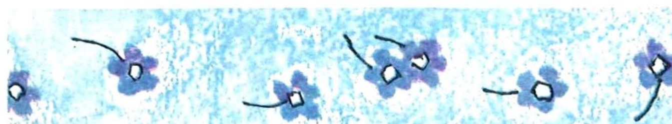
Az idősebbik bátyám

Az idősebbik bátyám
erős, vállas, ügyes,
úgy versenyez a pályán,
hogy nézni érdemes!
A téren hintát ácsol
s meghintáztat, ha kérem,
kisrepülőt barkácsol
és röpteti a szélben.

Az idősebbik bátyám
polcán annyi a könyv már,
hogy bátran rámondhatnám:
valóságos kis könyvtár.
A munkahelyén hányszor
dicsérte már a mester!
A bizonyítványa is
telis-tele ötössel!

Az idősebbik bátyám
motoroknak parancsol;
ha dalt penget gitárján,
minden barátja tapsol.
Büszkén villan a jelvény
kabátja hajtókáján...
Bárcsak olyan lehetnék,
mint idősebbik bátyám!

GYÁRFÁS ENDRE

Kék nefelejcs – el ne felejtsd!

1. Készítsetek apró karácsonyi meglepetést egymásnak és családtagjaitoknak. Ne feledkezzetek el azokról az idős emberekről sem, vagy a szociális otthon lakóiról, akiket év közben is meg szoktatok látogatni!

2. E havi mellékletünkön köszöntő képeslap tervét látjátok. Távollevő barátaitoknak, levelezőtársaknak küldjetek ilyet! Köszöntsétek a KISZ-kongresszus alkalmával nagy testvéreteket, KISZ-es ifjúvezetőket is! Az őrs jelképével (gyöngyvirág, sólyom stb.) helyettesíthetitek a bemutatott rajzokat.

3. Rendezzetek közös kirándulást a téli szünidőben! Erdő-mező titkait figyelve rendezzetek akadályversenyt, és teljesítsétek a téli próba ide vonatkozó részét!

4. Készítsetek madáretetőket, s naponta lássátok el az odarepülő madárkákat élelemmel!

RÓLATOK IS SZÓ LESZ

Biztosan hallottátok már ezt a szót: kongresszus. Talán a jelentését is sokan ismerik közületek, ami nem más, mint tanácskozás. Számvetés az elvégzett munkáról és a tervek, a további teendők megbeszélése. Ilyen tanácskozást — kongresszust — tartanak a napokban idősebb testvéreitek, a Kommunista Ifjúsági Szövetség tagjai.

Az őrsi összejöveteleken ti magatok is készítetek terveket. Szerepelhet abban közös kirándulás, mozi és múzeumlátogatás, az elsősök fogadása, megajándékozása, vasgyűjtés, papírgyűjtés, vagy rendszeres segítségnyújtás idős, magányos embereknek, és még sok minden más is. Később aztán megbeszélitek, hogyan valósultak meg a tervek. Mi volt közülük igazán érdekes és hasznos? Mit láttatok, tapasztaltatok, milyen élményekben volt részetek? Utána pedig jönnek az újabb ötletek, tervek és a készülődés, hogy amit elhatároztatok, még jobban sikerüljön.

Így teszik ezt idősebb testvéreitek, a KISZ tagjai is. A kongresszus négyévenként ül össze. A gyárakban, üzemekben, tsz-ekben dolgozó és a középiskolákban, egyetemeken tanuló fiatalok képviselői tanácskoznak az ország színe előtt, közös dolgaikról. Beszámolnak munkájukról s eldöntik, mit tesznek majd a következő években.

Számotokra is fontos ez a kongresszus, kedves Olvasóink, mert szó lesz ott arról is, hogyan segítik majd a KISZ-esek a jövőben a kisdobosok és az úttörők munkáját.

Ha nézitek a TV-ben, halljátok a rádióban, vagy látjátok az újságban a kongresszusról szóló beszámolókat, gondoljatok arra, hogy egykor a kongresszus küldöttei is kisdobosok voltak. S ne feledjétek: nyolc, tíz vagy tizenöt év múlva ti is ott ülhettek majd a küldöttek sorában. Nagy kitüntetés lesz! Ezt azonban ki kell érdemelni! Már most is! Méghozzá szorgalmas tanulással, kisdoboshoz méltó magatartással.

KÁR, BE' KÁR, HOGY NEM LEHET

Kár, be' kár, hogy nem lehet
barlang mélyén, mint a medve
átaludni a telet,
s ébredni csak kikeletre,
ha a vén nap suttyó kölyke,
fénysugárka száll a földre,
rendezni ott kóbor portyát,
szemelgetni édes málnát,
dézsmálni vadméhek odvát,
felkutatni patak ágyát,
lubickolni hűs vizében,
hemperegni domboldalon
bumfordi kis bocs-medvékkel,
az lenne csak jó, de nagyon!
Megkergetnek? Az oltalom
medve-mamám. Hozzábújva,
két karjában jót aludva
felébredni fényes napra,
márciusi langy tavaszra,
mint a borzas, bundás medvék,
azt szeretnék, azt szeretnék!
Kár, be' kár, hogy nem lehet
barlang mélyén, mint a medve
átaludni a telet,
s ébredni csak kikeletre!

FAZEKAS ANNA

Pernette Chaponnière:

A KARÁCSONYFA

Virágos nyárról álmodott
A hófödte erdőben kint
Egy kis fenyő. Sóhajtozott:
„Szép nyár, mikor látlak megint?"

„Mondd, mikor jön már el a nyár?"
Kérdé, hogy ott dudált a szél.
De az viharzik tova már,
És nem felel és nem beszél.

Egy nagybajuszú erős legény
Fejszével arra ballagott.
Hopp! Két csapás s ledőlt legott
A kis hegyi fenyő, szegény.

Nem lát többé a kicsi fa
Kökörcsint, enciánt, nyarat...
Most már csupán emlék marad
Ez mind s a széna illata.

De ezüst-hóval ékes, im!
Sok gyertya világítja meg,
Szépséges fehér ágain
Kis tündér-csengők függenek.

A karácsonyi kis fenyő
Tisztását nem sajnálja már,
Égbolton áll: álmodja ő,
Ruhája arany s fénysugár.

HONTI IRMA

A fenyő szépsége

A hegyen fenyőfa
nyúlik a magosba,
de lejön a hegyről
minden karácsonyra.

Fénylik a szobában,
ó szépséges óra,
gyertyácskák lángja száll
ki az ezüst hóra.

Csillogó fenyőfa,
alatta ajándék,
kis autó, meséskönyv,
baba, társasjáték.

Tündöklő fenyőfa,
gyönyörű este ez,
a szívünkre öröm
sugara permetez.

Azt hirdeti nekünk
a fenyő szépsége,
legyen minden szívben
szeretet és béke.

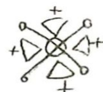
ÖLBEY IRÉN

Hull a hó!

Hali-hali-hali-hó!
Jaj, de jó, ha hull a hó!
Csillagpelyhek
táncra kelnek,
kisdobosok
énekelnek,
hangoskodva
hólabdáznak,
szánkóznak és
korcsolyáznak,
sikolni a
jégre mennek,
ötször-hatszor
hasraesnek,
de ez nekik
meg sem kottyan,
nem sír, aki
hóba pottyan –
kiáltoznak: Hali-hó!
Hull a
hull a
hull a
hó!!!

KRECSMÁRY LÁSZLÓ

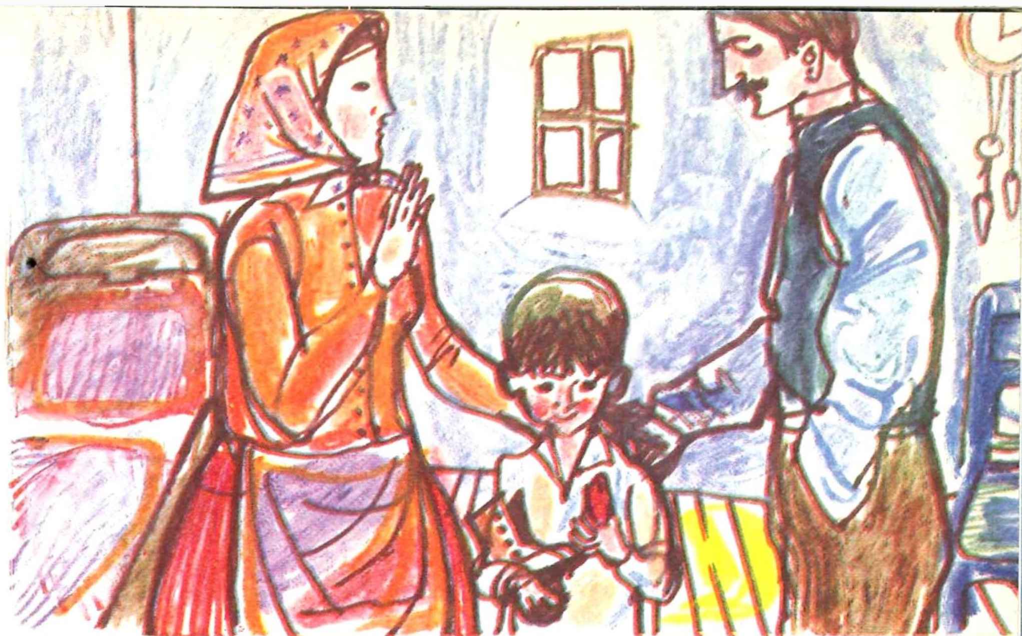

KIS CIPŐK MESÉJE

Írta: FEKETE GYULA

Rajzolta: WAGNER JÁNOS

Más nem tud róla, hát feljegyzem én, míg végképp feledésbe nem merül: 1929. december 6-ára virradó éjjel csoda történt egy kis borsodi községben, ott is éppen a mi házunkban.

Talán meg sem történt volna a csoda, ha az említett nap előtt egy héttel el nem sóhajtom magam:

— Még hatszor alszunk, és jön a Mikulás...

Jó anyám meghallotta sóhajtásomat — magam is azon voltam, hogy meghallja —, s így szólt csendesen:

— Szegény most a Mikulás, kisfiam, lyukas a csizmája. Ilyen sárban el sem indul mifelénk, csak arra jár, amerre flaszteron mehet...

Kifagyott abban az évben a termés, a kenyeret árpalisztből sütöttük. És minden pénzünket elvitte a bank.

Csakhogy én nem tiszteltem a felnőttek makacs érveit, s attól kezdve most már tervszerűen kezdtem sóhajtozni:

„Még ötször alszunk..."

„Még négyszer..."

„Még háromszor..."

Amikor kettőnél tartottam, jó anyám elszánta magát a végső érvelésre:

— Kisfiam, nincsen is Mikulás. A buta kisgyerekek elhiszik, hogy van, de te már nagyfiú vagy, nyolc esztendős!

Engem már abban az időben is nehéz volt meggyőzni, makacsul ragaszkodtam az elveimhez.

— Úgyse igaz, úgyis van Mikulás... A tanító néni is mondta, hogy holnap este tegyük ki a cipőt...

De minden hiába volt, mert apám is az anyám pártjára állt, és leintett:

— Nyolc esztendős nagyfiúnak már nem szabad elhinni az ilyen buta meséket.

— Nem is igaz, hogy mese, nem is igaz! — hajtogattam csökönyösen, és nyeltem, nyeltem a könnyeimet.

Hiszen jól tudtam én, ki rakja tele a cipőt. Meglestem én azt tavaly ilyenkor — miközben erősen színleltem az alvást —, hogy settenkedik anyám a szobában, hogy nyitja a komódfiát (melynek a kulcsát napok óta nem leltem), s hogy csempészi bele a cukroszacskót meg a csokoládé Mikulást a cipőmbe.

Nem, nem amiatt keseredtem el, hogy megvonják tőlem a cipőbe való csomagot — megtette volna a kockacukor is —, csupán az öröm izgalmához ragaszkodtam én.

Másnap este mégiscsak kitettem a cipőmet az ablakba.

S íme, reggelre kelve megtörtént a csoda: egy alma és néhány szem dió mögül — ezekről rögtön tudtam, hogy a kamránkból származnak —, a cipő orrából előkerült egy tűzvörös papírral bevont, apró csokoládé Mikulás.

Jó anyám ámulva nézte, majd kiment a konyhába, szótlanul. Később bejött apám, és sokáig forgatta ujjai közt a kis Mikulást.

— No látod — mondta.

Sokszor eszembe jutott ez a dolog azóta, de idáig nem szóltam róla senkinek.

Apám és anyám egymásra gyanakodtak — ők sem hittek már a csodákban —, s álmukban sem gondolták, hogy én magam voltam a csodatevő. Pedig én vettem azt a Mikulást a Hangya boltban nyolc fillérért — két irka elspórolt árán —, s én dugtam bele még este a cipőm orrába.

Nem, igazán nem valami számító ravaszkodásból.

Csak a meséről nem akartam lemondani, a mese csodáihoz ragaszkodtam én.

Űr Kata jelenti:

A KISZ-esekről

akartam beszélni kisdobosokkal. Közeleg a KISZ-kongresszus, érdekelt, mit tudnak a „nagyokról" a „kicsik". A budapesti Váci utcai általános iskola harmadikosaitól kérdeztem: kik azok a KISZ-esek?

— Akik kitüntetést kaptak nálunk az évnyitón — feleltéknyomban, egyszerre többen is.

— Miért kaptak kitüntetést a ti évnyitótokon?

— Miért? Miért? — méltatlankodtak, hogy milyen tájékozatlan vagyok. — Mert idejártak régen hozzánk, mint úttörők. Most meg már KISZ-esek, és visszajönnek. Segítik az úttörőket, kisdobosokat. Érthető, nem?

Az igazgató nénitől tudtam meg, hogy valóban az évnyitón adták át a „Kiváló ifjúvezető munkáért" kitüntetést Kovács Ágnes gimnazistának és Magyar Gyula ipari tanulónak; mindketten KISZ-tagok. Úgyhogy a kisdobosok igazán jól feleltek a kérdésemre, mert azt mondták el a KISZ-esekről, ami számukra a legfontosabb: hogy szeretik, segítik a kisebbeket.

Az úttörőkről

már írtam a múlt hónapban is, örömmel közöltem néhányuk címét és kívánságát: kisdobosokkal akarnak levelezni. Gondolhatjátok, mennyire örültem az újabb leveleknek, amelyekben már nemcsak a jó szándék olvasható, hanem egy sereg tett is.

A legtöbb úttörő a tanulásban akar segíteni a kisdobosoknak. Flandera Viki iskolájában, Budapest X., Maglódi út 8. „saját" iskolarádió működik. Az osztályokban hangszóró van. A tízpercekben egy-egy úttörő felolvassa a következő órára szóló leckét, hogy ismételhessék a gyerekek, hogy frissen emlékezve rá, könnyebb legyen számukra a felelés. Váradi József őrse — Kenderes, József Attila u. 88. — arra vállalkozott, hogy „azokat húzza ki a pácból", akiknek már több egyese van. Azt írja, sajnos több ilyen gyerek is akad náluk, „csak azért nem említek neveket, mert nem akarom hogy az ország kisdobosai előtt megszégyenüljön az a pár gyerek." Ezért a mondatért megdicsérlek Jóska! Érted te a dolgodat: megszégyenítéssel, kicsúfolással bizony nem lehet segíteni a másikon!

Kovács Györgyi úttörő, Budapest VIII., Mező Imre u. 30. és még néhány társa kiválasztottak egy-egy kisdobost, akit rendszeresen segítenek. (Györgyi például Prétor Misikét.) Nagyon figyelmes, ügyes nagylányok, mert apró, de igen fontos dolgokra tanítják a kisebbeket: bekötni az iskolakönyveket, rendet rakni a szekrényben...

Szűcs Mária, Nádudvar, Bem József u. 32. arról panaszkodik, hogy nemigen tudnak segíteni egymásnak úttörők és kisdobosok, mert havonta váltott műszakban járnak iskolába. Mit ajánlhatnánk nekik, gyerekek? Aki jó tanácsot tud adni, írja meg nekem, vagy egyenesen Szűcs Marikának!

Varga Márta nyolcadikos úttörő, Martonvásár, Bacsó Béla u. 8. olyan sokféle segítségről számol be, hogy alig tudok választani, melyiket is írjam ide most. Nekem nagyon tetszik például, hogy bevásárlásnál segítik a kisdobosokat. Maga Márta nemrégiben vett pártfogásba egy kisfiút, aki éppen sírva fakadt, — talán elfelejtett, vagy elvesztett valamit. Azt is írja Márta, hogy sok úttörő viszi orvoshoz az alsós testvérét. Ilyenkor jól jön, ha elkíséri őket még egy úttörő, vigasztalni, bátorítani a kicsit. A múltkor az úttörők vittek hulladékot a MÉH-be, akkor viszont a kisdobosok segítettek; vinni is, meg főleg várakozni a mérlegre. Együtt gyorsabban, vidámabban telt az idő. Márta szerint különösen sokat segíthetnek azok az úttörők, akiknek mindig „kéznél van" egy kisdobos, vagyis a testvérük. Ellenőrzik, hogy jól csomagolták-e be az iskolatáskát, felelnek minden kérdésükre. (Ez utóbbi bizony nem is könnyű néha, sok türelem, szeretet kell hozzá.) A mosogatás pedig igazán nagyszerű alkalom az együttműködésre: mondjuk mosogat a vörösnyakkendős, a kék meg törölget, és elrakja az edényeket.

A kisdobosok

leveleiből most azokat válogattam, akik tisztséget viselnek, közülük is két zászlótartót. Ivanics Andrea negyedikes kisdobos, Balatonszabadi-falu, Vak Bottyán u. 117/b azt írja, hogy ők most hímezik az ősrsi zászlójukat. Szívesen látnánk majd rajzról vagy fényképről: hogyan sikerült? Csizmazia Mária, Tihany, Kos-

suth Lajos u. 61. szintén zászlótartó, és az a feladata, hogy vigyázzon a zászlóra, el ne vesszen, meg ne rongálódjék. Sorai mögül azt olvasom ki, hogy más, több feladatot is vállalna még szívesen. Mit tanácsoltok neki, ti többi őrsi zászlótartók?

A novemberi Kisdobosban írtam egy bizonyos őrsvezetőhelyettesről, aki kordában akarja tartani az őrsét, és ehhez tőlünk kér tanácsot. Eddig még csak egy érkezett, de azt szívesen közlöm máris, mert nagyon igaz. Ipacs Ibolya, Tiszaszőlős, Lenin u. 15. annyit ír csak egyszerűen és szerényen, hogy ő azért tudja jól ellátni az őrsvezetőhelyettesi tisztjét, mert szereti. Biztos, hogy a jó munkához, minden feladat ellátásához ez a legfontosabb!

Magamról

is akarok jelenteni valami nagyon fontosat, nem is egyet, hanem kettőt. Az egyik öröm okát közlöm szó szerint:

„Kedves Űr Kata!

Szeretettel köszöntünk abból az alkalomból, hogy Téged választottunk őrsünk névadójának. A kaposvári Gyakorló iskola 2. a. osztályába járunk. Üdvözlünk

Űr Kata őrs."

A másik örömhírt a hidasi úttörők Tündér őrse közölte: tiszteletbeli őrsi taggá választottak engem. Aki olvasta az októberi Kisdobosban a Tündér őrs naplóját, az megérti, mennyire örülök, hogy közéjük tartozom. Arra is nagyon büszke vagyok, hogy külön üdvözletet kaptam a fiúktól, a Huszár őrstől is.

Kedves hidasi őrsöm! Kedves kaposvári Űr-Katák! Köszönöm a kedvességet, és nagyon igyekszem majd, hogy sok örömet szerezzek nektek — és minden barátomnak

Űr Kata

Mese a tündérről és a kisfiúról

Folyó partján tündér ül,
amit kívánsz, teljesül.
Arra ment egy kisfiúcska,
Mit kívánjon, azt sem tudja.
Legyen talán kutya, macska?
Nem lesz helye lakásunkban.
Legyen talán arany, kagyló?
Elvenné az első rabló.
Tündér mondja: siess már,
Dolgom van más folyónál.
Mit kívánjak? Tudom már:
Gyógyuljon meg anyukám!
Szól a tündér: ejnye, ejnye,
Nehezet kérsz kis legényke.
De azért majd teljesítem,
Tudod jól, hogy megígértem.
A kisfiú megköszönte,
Hazament és öröm érte,
Öröm érte kicsi szívét,
és ezentúl boldogan élt.

NAGY EMESE
budapesti kisdobos
XXI., Szabadság út 31.

Nagy Paprika meglepi kis Paprikát

Kicsi és nagy

Laci már harmadikos, növésre magas, mégis, minden nap a nagymamája kíséri az iskolába, érte is megy. Laciék ugyanis messze laknak az iskolától, helyesebben, Laci olyan iskolába jár, ami messze van attól az utcától, ahol ők laknak. Lenne persze közelebbi iskola is, de Laci szülei annak idején, amikor iskolába került, úgy akarták, hogy gyermekük a lehető legjobb tanítók és tanárok keze alá kerüljön, már ugyanis, akiket apa és anya annak tartottak.

Lacinak villamosbérlete is van, mert gyalog egy óra alatt sem érnének be az iskolába nagymamával, kétszer is át kell szállniuk, ami nem gyerekjáték, különösen a reggeli csúcsforgalomban. A nagymamának is villamosbérlete van, nagyon hasonlít Laciéhoz, mert a tanulók és nyugdíjasok olcsó, kedvezményes bérletet válthatnak. A nagymama ugyanis nyugdíjas. Minden reggel igen korán kel fel, hogy egy szem unokáját az iskolába kísérhesse.

Laci csak hálás lehet a nagymamának, hogy ennyit fárad érte, hogy kézenfogva viszi minden nap az iskolába, és hozza is haza onnan. De Laci már másodikos korában nagyon irigyelte azokat a gyerekeket, akik egyedül jöttek iskolába, és akiket tanítás után sem várt senki, hanem harsány kurjongatással, trappolva indultak hazafelé. Van közöttük olyan kicsi, hogy alig látszik ki a földből, hátitáskát viselő elsős, sőt lány is, nem egy. Ha a táska nem volna a hátán, óvodásnak nézhetné az ember.

Novemberben, különösen a vége felé, gyakran van köd és eső. Külön-külön is kellemetlen és veszélyes, hát még együtt! Az autók csak lépésben csúsznak előre, össze is torlódnak minduntalan. Az utcai ívlámpák, a neonok, a kirakati fények, valósággal birkóznak a köddel és a szemerkélő esővel.

Az alsó tagozat délutános volt azon a héten, öt óra is elmúlt, amikor Laciék kijöttek az iskolából. Először azt gondolta, csak azért nem látja nagyanyját, mert olyan zsúfolt az utca. Valamivel később arra gondolt, hogy a torlódásban valahol elakadtak a villamosok, a nagymama késik. Már mindenki elment az iskola kapujából, csak Laci várt ott, meg egy lány, piros szivacskabátban. Laci akkor figyelt föl rá, amikor észrevette, hogy pityereg.

— Hát te! Nem elég, hogy anynyira esik, még te is vizezed az utcát? — mondta neki Laci foghegyről. Pedig nem is az utcát vizezte, csak a saját arcát, hiszen ott álltak a kapumélyedésben.

— Nem jött értem az anyucikám — szipogta a piroskabátos. — Már egy órája várok!

— Te elsős vagy?

— És te?

— Az nem lehet, hogy egy órája vársz. Mikor jöttetek ki?

— Már régen.

— Hol laktok?

— A Szabó utcában.

— Az meg hol van?

— Villamossal kell menni. A kettessel.

— Van bérleted?

— Méghozzá kombinált. Autóbuszra is jó — mondta a lány, és rögtön ki is vette a zsebéből a bérletet, amire nagyon büszke lehetett.

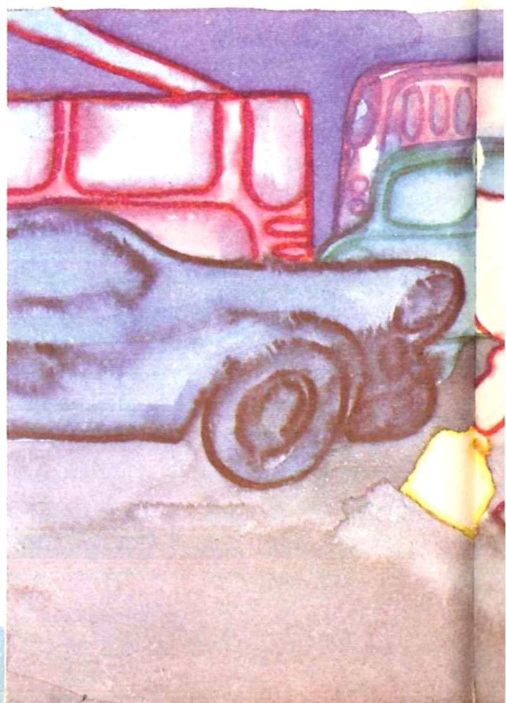
Laci megnézte. Elöl hátul. A bérletre rá volt írva, hogy a lányt Molnár Hajnalkának hívják. Még hogy Hajnalka! Ilyen lánynevet Laci még nem is hallott.

— Ez mennyibe kerül? Az ilyen bérlet?

De Hajnalka ezt nem tudta.

— No gyere — mondta Laci, és kézen fogta az elsőst. — Majd én hazakísérlek. Tudod, hogy merre kell menni?

Hajnalka igenis tudta. Nem buta kislány egyáltalán. Megkérdezte, Lacinak van-e testvére? Nincsen? Neki van egy kis húga, aki még óvodás. Miközben a zebrán áthaladtak, az álló kocsik sorfala között, Hajnalka nagy szakértelmet mutatott — lány és elsős létére! — az autómárkákat illetően. Pontosan tudta, melyik a Wartburg, melyik a Skoda, sőt, meg tudta különböztetni a Zsigulit és a Polszki Fiatot. Laci csak fél füllel figyelt, neki másra kellett ügyelnie, a közlekedési lámpákra, és ahol nincs lámpa, megfelelő körültekintéssel kell lelépnünk a gyalogjáróról; ahogy tanultuk, először balra, az út közepétől jobbra tekintünk, hogy jön-e valami? Fő a nyugalom; az út közepén is nyugodtan megállunk, ha valamit közeledni látunk, mert

lassan közlekednek ugyan a kocsik, de ilyen csúszós úton — ezt el is magyarázta Hajnalkának — nem fognak jól a legjobb fékek se.

Amikor már a járdaszigeten, a villamosmegállóban álltak, alkalma nyílt, hogy bebizonyítsa Hajnalkának, ő mégis jobban ért a kocsikhoz. Mert arra jött egy hatalmas kék autó, és Hajnalka nem tudta, milyen márka. Laci közölte vele, hogy Opel Kommodore.

Amikor odaértek a Szabó utca nyolcas számú ház kapujába, már alig esett, de még sűrűbb volt a köd. Hajnalka nem sietett, mert hiszen úgysincs otthon náluk senki, ezt az utcáról is látni, mert ők a földszinten laknak, és mind a négy ablakuk sötét. Ami azt illeti, Lacinak sem volt oka a sietségre, mert szerencsésen hazakísérte ugyan Hajnalkát, de hogy aztán ő maga hogyan jut haza, arról fogalma sem volt.

Hajnalka éppen elmesélte, hogy az ő anyukája és apukája is tanár, de nem gyerekeket tanítanak, hanem egészen nagy fiúkat és lányokat, amikor egyszerre csak felbukkant egy fiatal néni egy óvodás kislánnyal, aki nagyon hasonlított, nem is a mamájára, hanem Hajnalkára. A fiatal mama nagyon ideges volt, az első pillanatban nem is ügyelt Lacira, csak a nagylányát szidta, miért nem tudott még várni néhány pillanatig, vagy ment volna vissza az osztályba; azért késett, mert el kellett menni a Húgiért az óvodába, apu helyett, akinek valami rendkívüli értekezlete van. És épp egy ilyen napon, amikor annyira akadozik a közlekedés, még egyedül is nehéz a járművekre felkapaszkodni, nemhogy egy óvodás gyerekkel!

Hajnalka nagyon rendes volt, nem mondta, amit mondhatott volna, hogy Laci az oka mindennek, ő fogta kézen, őmiatta nem várta meg anyut. Molnár néni pedig, ahogy kiadta első mérgét és izgalmát, még rá is mosolygott Lacira, szépen megköszönte, amiért hazakísérte Hajnalkát, sőt kijelentette, ez kisdoboshoz méltó tett volt! Talán ők is itt laknak a Szabó utcában?

— Á — mondta Laci — mi nagyon messze lakunk...

— És te mégis egyedül jársz iskolába?

— Á — vallotta be Laci — a nagymamám szokott értem jönni, pedig egyedül is tudnék, hiszen tetszik látni...

Ezek után — szerencsére! — szó sem lehetett arról, hogy Molnár néni őt egyedül elengedje. Magától kitalálta, hogy ha az iskolától haza is találna, Laci a Szabó utcából nem indulhat el... El sem tudná neki magyarázni, merre kell mennie. Hanem behívta hozzájuk Lacit, és felhívta telefonon Laci szüleit, ami nem is volt olyan egyszerű, mert még egyikük sem volt otthon. No persze, azt hiszik, a nagymama vele van! Végül kiderült, hogy baj van, ha nem is nagyon súlyos; a nagymamát, amikor Laciért ment, baleset érte, elesett a csúszós úton, megrándította a lábát, nem tudott ráállni. A mentők vitték haza, persze közben eltelt jó sok idő. Leginkább azért volt kétségbeesve, mi lesz az unokájával?

Lacinak ezeket a részleteket az édesapja mesélte el a villamoson, amikor hazafelé mentek. Édesapa jött el érte a Szabó utcába, Molnárékhoz. Lacinak igazán szerencséje volt; nem kapott ki azért, hogy egyedül indult el az iskolából, ahelyett hogy visszament volna a tanító nénihez, sőt! Édesapa láthatóan egy kicsit büszke volt a fiára, hiszen Molnárék nagyon dicsérték lovagiasságáért.

Laci, ha pontosan nem is, tudta mi a lovagiasság. A tévében lát az ember lovagokat, akik lovagolnak és vívnak, és mindig a gyengék védelmére kelnek.

— De most már mehetek egyedül iskolába? — kockáztatta meg Laci.

— Ezt még meglátjuk — felelte az édesapja elgondolkozva. — Reméljük, a nagymamád hamarosan lábra áll. Aztán, tudod, ő már elég idős... Kell valaki, aki vigyáz rá. Hiszen magad is láthatod! Aligha érte volna baleset, ha vele lettél volna, és fogtad volna a kezét!

GERGELY MÁRTA

RICHLY ZSOLT rajza

Madzagból ötös

A táskalakók már azért is nagyon tisztelték Madzagot, mert majdnem kihúzta a kislány fogát. Tulajdonképpen ki is húzhatta volna, más madzagokkal, cérnákkal is előfordult ilyesmi. Csak sajnos a fog magától is kiesett, mielőtt még igazából rátekeredett volna. A gazda meg a kislány viszont valóban a foghúzásnál békült össze, s ez mindenképen Madzag érdeme. Ezt a Furulya állapította meg, és egyre hálálkodott, mert azt remélte, hogy ezentúl legalább nem vívnak vele a gyerekek.

Most már a Postairón se veszekedett, hogy mit keres Madzag egy elsős táskájában. Örült, hogy ő maga egyáltalán ott lehet. A gazda visszacserélte a szalvétáért mégis. Madzag akkor kijelentette, hogy jobb is így, mert a szalvéták elég buták, és a Postairónnak ez igen jólesett.

Úgyhogy teljes volt a béke a táskalakók között, csak akkor sajnos megjelent a nokedliszaggató. A gazda tette be a táskába esténként, amikor már senki nem figyelt. Úgy hozta be a konyhából titokban, és még játszott vele egy sort az ágyban is. Lefeküdt, mert így kívánták a szülei, de magával vitte a nokedliszaggatót. Forgatta, markolászta, gyakorolta a fogásokat; pingpong versenyre készült ugyanis. A kislány kedvéért akart versenyezni, de neki nem volt ütője. Karácsonyra ígérték a szülei, csakhogy nem bírt várni addig. A kislány mindennap magával vitte az iskolába a pingpong ütőjét, a gazda meg kitalálta magának a nokedliszaggatót. Jó ötlet volt persze, hisz éppen ez a baj! Mert olyan laposakat ütött vele, hogy sose tudta lecsapni a labdát a kislány, de még sok felsős gyerek se. Így aztán csodálták a gazdát, a gazda meg a nokedliszaggatót, és nem is törődött Madzaggal egyáltalán.

Csak akkor jutott eszébe végre, amikor a tanító néni elrendelte, hogy másnapra mindenki hozzon magával spárgát. A táskalakók nagyon csodálkoztak, hogy ez ugyan hogy lehet, csak a Postairón nem csodálkozott. Azt mondta, lehet, hogy Madzagból most lesz tananyag. És jól is tudta ezt a dolgot, persze neki könnyű, másodszor járja már az elsőt, hát igazán tudhatja.

Másnap a gyakorlati foglalkozáson a csomót tanulták az elsősök. A gazda egy perc alatt megkötötte, és jelentkezett is, hogy ő már kész. A tanító néni nagyon megdicsérte, és rögtön adott neki ötöst.

— Ötöst kaptam Madzagból — közölte a gazda a kislánnyal, amikor helyrement, mert nagyon csodálkozott. Inkább hármast, négyest szerzett eddig, az ötös bizony újdonság.

— De jó neked! — mondta a kislány, de nem irigységből, csak úgy, tisztelettel. Mert ő bizony nem boldogult a saját spárgájával sehogyse. Összevissza huzigálta, szétsodorta, már kilátszott a közepe. Olyan volt, mint egy csepp kis kígyó, amint vedlik; sárga kígyó, fényes is.

— Rossz a spárgád — mondta a gazda, mert ő aztán érti ám! — Nem is igazi madzag az. Csak vacak selyemzsinór.

— Cseréljünk...

— Hogyisne!

— Cseréljünk madzagot! Ráadásul neked adom kölcsönbe az ütőmet — suttogta a kislány izgatottan, és Madzag bizony megijedt.

— Nem lehet — mondta a gazda rögtön. — A madzagomat nem adom. De gyakorolhatsz vele. Gyere, megtanítlak csomót kötni, ha akarod.

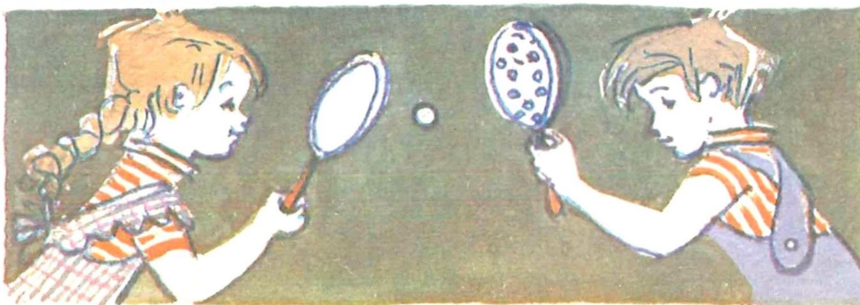
Mire véget ért az óra, rengeteg kis csomó volt már Madzagon. De nem bánta, sőt ő is nagyon igyekezett. Amikor a kislány kötötte a csomót, valósággal bukfencezett, csakhogy sikerüljön. Óra végén a tanító néni végighordta az osztályban Madzagot, azt mondta ez sikerült legjobban. Akkor néztek csak igazán a többi spárgák, és mind a többi tanszerek!

Az elsős táskájában hazafelé kis ünnepséget rendeztek a táskalakók abból az alkalomból, hogy Madzag is tanszer lett. Madzag örömében meghívta a nokedliszaggatót is, és elhatározta, hogy pártfogásba veszi, mint év elején őt a Furulya.

NAGY KATALIN

RÓNA EMY rajza

A hosszú kendő rövid története

Valamelyik iskolai szünetben történt, amikor valaki váratlanul valamit mondott. A valaki Zsuzsi volt, a valami meg így szólt:

— Valami eszembe jutott... valami egészen rendkívüli!

Zsuzsinak mindig eszébe jut valami rendkívüli, s éppen ezért nem döbbent meg ezen senki sem. Volt, amikor azt javasolta, hogy kísérletképpen az osztály akváriumát töltsék fel víz helyett tejjel, mert minden bizonnyal jobban fejlődnének abban a guppik. Volt, amikor bejelentette, hogy mától kezdve egy hétig nem fog aludni, mert az rengeteg időt vesz el az ember életéből, ő ki is számította, hogy mennyit. Másnap persze az első órán bóbiskolt, s napokig mulattak rajta a többiek. De hiába, van az úgy, hogy a kísérletezőket, feltalálókat nem értik meg! Szóval Zsuzsi ismét kitalált valamit!

— A szomszédunkban kiscicák vannak! Azt hiszem, Sári néni örülne egynek. Tudjátok, piros szalagot kötnénk a nyakába! Már kinéztem, koromfekete az egyik, akár a kisördög!

— Butaság, ilyet csak egy lány találhat ki — vonogatta a vállát Feri — talán nem is szereti a macskákat!

— A macskákat lehet, hogy nem, de a párhetes cicát biztosan — harciaskodott Zsuzsi.

Panninak más volt a véleménye:

— Valami hasznos ajándék kellene, olyan, amit mindennap lát és ránk gondol!

— Remek ötletem van! — kiáltott fel Zsuzsi.

Közben csengettek, s a következő szünetig várni kellett, míg kitudódott, mi is az? Hanem, amikor kimondta, azt kivételesen és valóban remeknek találták a gyerekek!

— Szóval holnap délután, az úttörőszobában! — összegezte Panni.

— Mi is jövünk! — mondta Feri — szólok a többieknek is.

— Minek? Nem fiúknak való! — szólt közbe Bandi. De a többiek lehurrogták: — Amit a lányok tudnak, azt mi is megcsináljuk!

Ettől a naptól fogva csupa titok volt a negyedik cé osztály. Óra alatt összenéztek a gyerekek, és tízpercben félmondatok hallatszottak, melyet kívülálló nem érthetett meg: „Ma minálunk!" Meg aztán: „Nem kell több lila!" „Én sárgát hozok!"

Végül úgy döntöttek, hogy karácsony előtt, az utolsó tanítási napon adják át a valamit Sári néninek. S valóban, a legutolsó órán ott volt az asztalon a valami, szépen becsomagolva, átkötve, s a táblára felírva, hogy KELLEMES ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

Sári néni zavarban volt, amikor kinyitotta a csomagot. Szőnyegnagyságú, hatalmas kendő került ki belőle, minden sora más-más színű. Ahány sor, annyi gyerek kötötte. Vidám, tarka, öröm volt nézni. Sári néni szólni sem tudott.

— Tessék megpróbálni! — mondta Zsuzsi. És úgy is lett. Körültekerte magát Sári néni egyszer, kétszer, de még harmadik tekerésre is maradt a kendőből.

— Kicsit nagy — kotyogta Panni —, de nem baj! Hiszen idén divat a hosszú kendő, nem igaz?

JOÓ KATALIN

GAÁL ÉVA rajza

Játszópajtás üzeni

Egy dán népi hagyományokon ala-
›uló játékot írok le először, még-
ıozzá azért, mert Dániában kará-
:sony táján játsszák a gyerekek. Ta-
ıuljátok meg tőlük.

Halászjáték

ı neve és négy horgászbot kell hozzá.
:gyméteres botot vágnak el 25 cm-es
larabkákra. A horgászbotok egyik vé-
ébe csavarszöget kell erősíteni, és
zen 15 cm hosszú selyemzsinór vagy
rősebb zsineg lóg. A zsineg másik
égére U alakúra görbített kis drót-
arab kerül. Ez ruhakapoccsal is he-
/ettesíthető. Ezzel kész a horgász-
ot. Szokás, hogy a négy botot más-
ıás színre festik. A halak dugóból ké-
zülnek, de ne legyenek 2 cm-nél na-
yobbak! A halat jelképező dugó tete-
:re U szöget verjetek és minden halat
:ámozzatok meg. A számok 1—20-ig
dugók aljára kerülnek. A halakat is
e lehet festeni. A játék persze nem
zben folyik, hanem a földön.

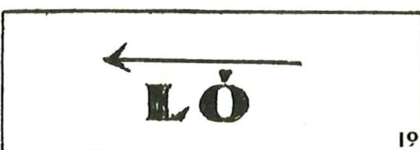
Négy horgász mérkőzik egyszerre.
horgászás úgy történik, hogy a horgászbot zsinórja végén levő horgot a halakon levő U szögekbe próbálják illeszteni. Ha valamelyik horgász egy halat megfogott, azt rögtön maga mellé teszi és folytatja a horgászást. A játéknak akkor van vége, ha minden halat kifogtak már. Mégsem az győz, aki a legtöbbet fogta, hanem az, akinek a legsúlyosabb zsákmány jutott. Hogy melyik hal hány kilós, azt a ráírt számokból lehet megtudni. Akkor igazán mulatságos a mérkőzés, amikor már csak egy vagy két halacskára horgásznak négyen!

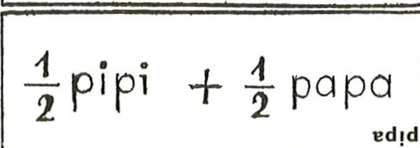
Helmle Kati 3. osztályos kisdobos (Budakeszi, Széchenyi u. 120.) írja: „Én is küldök egy játékot. A neve nem sokat árul el, pedig nagyon szeretjük:

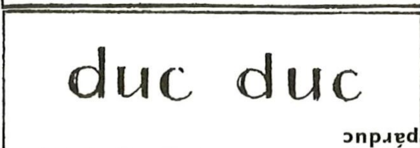
Székes

Két gyereket választunk kiszámolással. Két széket egymástól kb. 4 méterre szembefordítunk. A két játékost bekötött szemmel a székre ültetjük. A játékosok feladata: helyet kell cserélniük egymással. Ha ez megtörtént, újra vissza kell találniuk a saját székükhöz. A nyertes az, aki hamarább ér vissza a helyére." Én ezt úgy bővíteném, hogy amikor visszaért, az ott várakozó játékosnak beköti a szemét, s az folytatja a játékot így, stafétaszerűen! Próbáljátok meg!

Csaba Tünde (Pécs, János u. 11.) úttörőtől kaptam a következő levelet: „Nagyon szeretek rejtvényt fejteni — különösen képrejtvényt. Esténként ezzel foglalkozik a családunk. Közben magunk is kitalálunk mókás rejtvényeket. Ezeket most elküldöm neked, Játszópajtás!" Én pedig köszönöm, és mutatóba — ha nem is valamennyit — közlöm!

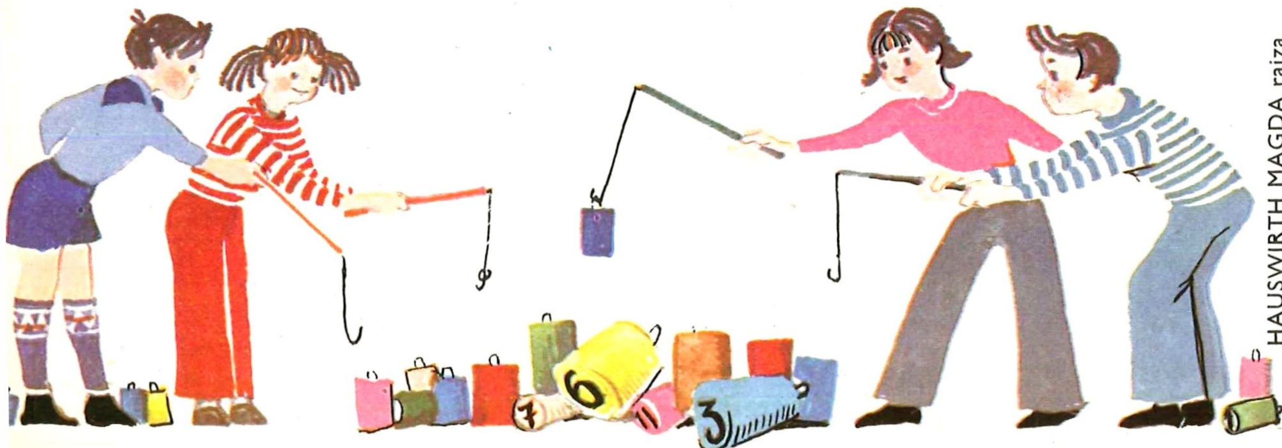

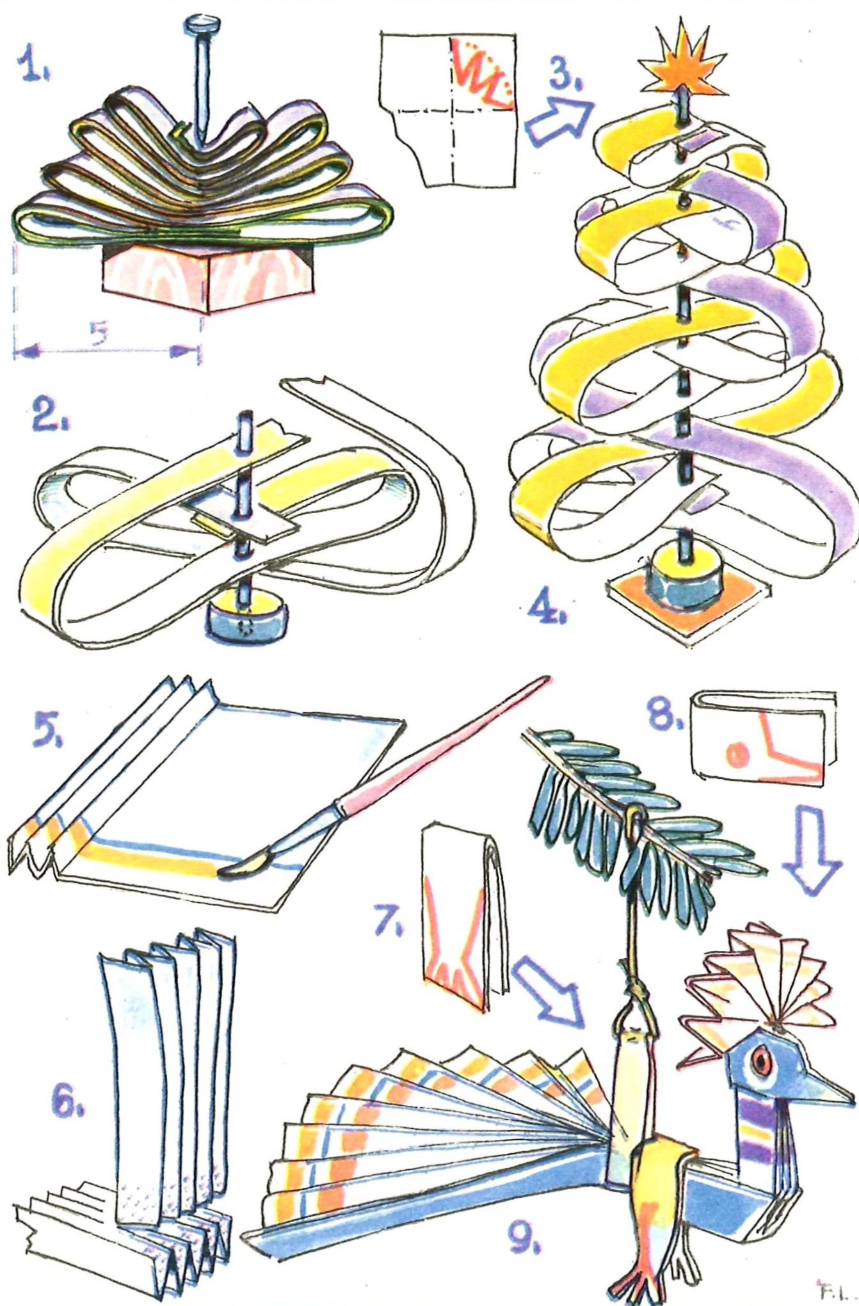
Most én is adok feladatot — bár igaz, hogy ez nem rejtvény. A dán játékban szerepelt a zsineg és a zsinór szó. Magyarázzátok meg, mi a kettő közt a különbség. Gyűjtsetek hozzá néhány hasonló értelmű szót és írjátok meg nekem. Aki a legtöbbet küldi, az könyvjutalmat kap, és gyűjtésének eredményét közöljük lapunkban!

Játszópajtás

HAUSWIRTH MAGDA rajza

A Játszópajtás MUNKATÁRSA üzeni:

Két apróságot írunk le most, mindkettő felhasználható, mint kis karácsonyi figyelmesség, mint tanulóasztali dísz, de fonalra függesztve felkerülhetnek a karácsonyfára is.

Kétféle színes papírból vágjatok 12—15 mm széles és 60 cm hosszú csíkot. Ha kell, ragasztással toldjátok ilyen hosszúra, majd a két csíkot egymásra fektetve masniszerűen hajlítsátok meg teljes hosszukban, mint az 1. ábra mutatja. Fontos, hogy felfelé egyre rövidebbek legyenek a hurkok, míg végül elfogynak. Fára téve szeggel üssétek át a csíkokat, utána szétválasztva a kétszínű, de egyformán lyuggatott szalagot a 2. ábra szerint fűzzétek fel egy 14 cm hosszú hurkapálcára. Most már látszik, mi lesz belőlük: pici babakarácsonyfa. Hol egyik, hol másik szalagot fűzve a pálcikatörzsre, hamarosan kész. Talpat parafakorongból ragasszatok kartondarabkára, végdíszt (3.) színes papírból vágva a csúcsra. A kész fát (4.) a babaszobába is beállíthatjátok.

Másik díszünk szép, fehér, famentes írólapból készül. Hosszából vágjatok le annyit, hogy négyzetalakú legyen, s fessetek vagy filctollal húzzatok rá színes csíkokat (5.). Két-három élénk csík egyik oldalon, ugyanennyi a szemköztin is. Lehet hajtogatni, harmonikázva, hol a színére, hol a visszájára fordítva közben a lapot. Egy-egy hajtás kb. 1 cm-es legyen. A végigharmonikázott lapot egyharmadánál vágjátok ketté, s a végeket beenyvezve ragasszátok őket derékszögben ismét össze (6.). Aki nagyon ügyes, próbálja elvágás nélkül derékszögben megtörni, meghajlítani a redőzött lapot.

Hogy díszes páva, vagy ha jobban tetszik, búbosbanka legyen a papírból, lábat (7.) és fejet (8.) ragasszatok kellőképpen kivágott papírcsíkokból az „L" betű formájú darabra, majd a végeket legyezőszerűen nyissátok széjjel (9.). A felfüggesztéshez cellux darabkát jó használni, így biztosabb az egyensúlya.

FERKAI LORÁNT

ETERNITCSŐBŐL — FÉSZEKODÚ

Novemberi mellékletünkön a fészekodú papírkivágása mellett a jobb alsó sarokban közöltük a rajzát, méretét, ill. keresztmetszetét az igazi Vertse-féle eternit odúnak. Egy kis ügyességgel házilag is előállítható. Üregének mélysége 18—20 cm, szélessége 10—12 cm, a röpnyílás átmérője 32 mm. A fenékrészt gipszből kell beleönteni, vastagsága 3—4 cm legyen. Száradás után a közepébe 2 mm átmérőjű vízlevezető nyílást fúrunk. A röpnyílást acélfúróval (koronafúró) fúrjuk ki. A tető 6—8 mm vastag eternitlapból készül s hogy a szél le ne fújja, a rajzon látható belógó hullámvonal alakúra hajlított 2 mm vastag alumínium szalagdarabokat egymáshoz átlós irányban keresztbe fektetve szögecseléssel rögzítsük az eternitlaphoz.

Az odú felfüggesztésekor ügyeljünk arra, hogy a röpnyílás lehetőleg kelet vagy dél felé tekintsen.

KÉRDEZD MEG A KISDOBOSTÓL

Több olvasónk érdeklődött a karácsony eredetéről, mások pedig azt kérdik, mi köze van a fenyőfának a karácsonyhoz? Lássuk hát szépen, sorjában!

December derekáig rövidülnek a nappalok, s hosszabbodnak az éjszakák. Ezt sok ezer évvel ezelőtt is észrevették már az emberek. Mivel tudományos magyarázatát akkor még nem ismerték, úgy vélték, hogy amikor a nappal kezd hosszabbodni, az tulajdonképpen a fény győzelme a sötétség felett. A fény, a jóság, a sötétség pedig a gonoszság jelképe lett. Mindkettőt megszemélyesítették és szépséges szép meséket fűztek ehhez a csillagászati eseményhez. A fényt, a napot isten-nek mondták, s hol Mithras, hol Apolló nevet adtak neki. A kereszténység is átvette ezeket, s összekapcsolta a Megváltó születésével, akit a bűn — a gonosz sötétség — legyőzőjének tartott. Ezt az ünnepet, vagyis a karácsonyt, sok népi hagyomány teszi kedvessé, meghitté, széppé.

Manapság a karácsony elsősorban a család ünnepe. Összegyűlik a rokonság, és megajándékozzák egymást. Közben kigyúlnak a karácsonyfa gyertyái... Erről azt hihetnénk, hogy évezredes szokás — pedig nem így van. 1816-ban állították a legelső karácsonyfát Berlinben. Innen terjedt el — elsősorban a jómódú polgárok és gazdag nemesek között — Bécs városában. Mihozzánk az 1820-as évben érkezett ez a „divat". Aranyozott dióval, almával, mézessüteménnyel ékesítették fel a karácsonyi ruhába öltöztetett fenyőfákat. Hogy miért éppen a fenyőfát érte ez a megtiszteltetés? Talán, mert télen is zöld, nem úgy, mint a lombhullató fák. Különben nem minden országban az övé az elsőbbség! Angliában például tüskés, piros bogyójú magyalfaágat tartanak, s a mennyezetről fagyöngyből font koszorú csüng alá.

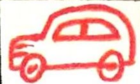
Ami a karácsonyfát illeti — ez többnyire lucfenyő, a fenyőfélék családjának a tagja. Ennek a családnak 34 nemzetsége van, 350 fajjal. Északtól délig mindenütt megtalálhatók. Európában, Ázsiában, Amerikában óriási, összefüggő erdőségeket alkotnak. A növényföldrajzi térképen ezt fenyőövnek nevezik. A déli féltekén, a forró égöv alatt is találhatók.

Nálunk a szombathely—kámoni arborétumban folynak velük fontos kísérletek. Hazai és svéd fenyők kereszteződéséből időtálló, egyenestörzsű fákat termelnek ki. A kísérlet hosszú ideig tart, mivel 40—50 év szükséges ahhoz, hogy a megfelelő magokból csemeték, majd „felnőtt" fenyők váljanak. S ha már Szombathelyről esett szó, ugorjunk át képzeletben Kőszegre, hiszen legtöbbször innen érkezik a fenyőszépségverseny első számú helyezettje, mely minden esztendőben az Országház kupolatermében várja a legkiválóbb kisdobosokat és úttörőket, s jelképezi egyúttal a nagy család, a társadalom gondoskodó szeretetét irányukban.

JOÓ KATALIN

GÖRÖG JÚLIA rajza

DECEMBERI REJTVÉNYEK

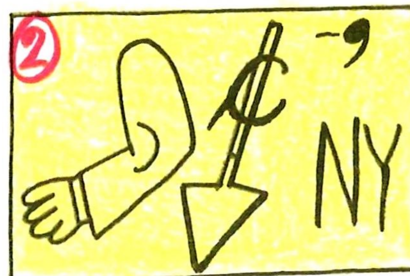
1	2	3	4	5
6				
7				
8				
	9		10	
11		12		13
14				

Vízszintes: 1. Meleg ellentéte. 6. Porció. 7. Madár. 8. Vadászkutya. 9. Eljut. 11. Tud. 14. Fejfedő.

Függőleges: 1. Hull a hó. 2. Türelmetlen, nyugtalan. 3. Apróra zúz. 4. Kis rágcsáló. 5. Fiúnév. 10. Magánhangzók. 12. Emil mássalhangzói. 13. Répa mássalhangzói.

Beküldendő a három állat megnevezése.

TÉLI KÉPREJTVÉNYEK.

MI HIÁNYZIK AZ ALAKOK KEZÉBŐL?

AJTÓ AKAR ANYA ÁRAD EPER

ERÉNY IDEG IRÓ OLLÓ ORSÓ

SZÓJÁTÉK: Újabb két értelmes szót kapunk, ha a fenti szavak elé kétféle mássalhangzót teszünk.

Megfejtési határidő: december 20.

A megfejtéseket küldjétek erre a címre: Kisdobos szerkesztősége, Budapest 8. postafiók 57.

A jobb felső sarokban látható kis rajzot — most egy piros gépkocsit — szíveskedjetek kivágni és a megfejtésre ráragasztani. Aki minden rejtvényt megfejtett, és megírta címét, osztályát, az képeslapot kap. A kisdobosok 6, az úttörők 12 levelezőlap beküldése után kaphatnak könyvjutalmat.

A novemberi rejtvények helyes megfejtése:

1. Közmondások: 1. Nincsen rózsa tövis nélkül. 2. Bagoly mondja a verébnek, nagyfejű. 3. Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát. 4. Ahány ház, annyi szokás. 2. Képrejtvények: seregély, fülemüle, holló. 3. Olvasd le: bojt, csont, gomb, bot, nyolc, bor, domb, rom, bolt, toll. 4. Képrejtvények: halk, halogatás, halló, halaszt.

KISDOBOS

Szerkesztő: KELEMEN SÁNDOR

Szerkesztőség: Budapest VII., Dohány utca 40. Telefon: 421-392.
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Tóth László.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. sz.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215–96162 pénzforgalmi jelzőszámára.
Előfizetési díj: negyedévre 9,— Ft, félévre 18,— Ft, egész évre 36,— Ft.
71.1141 — Kossuth Nyomda, Budapest. A címlap GÖRÖG JÚLIA munkája

INDEX: 25.442

Ára: 3,— Ft
TOMINAK
NAGYINAK
APUNAK
ANYUNAK